

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΑΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ

Τό τζάκι κάρνιζε. 'Η κουζίνα ήτανε μισοδινομένη. 'Η Καρμέλλα άκουσμαμένη σέ μιά γωνία προσευχότανε μ' τ'ά χέρια σταυρωμένα. Είχε μείνει γεροντοκόρη κι' αυτό τήν έκανε γάνα καιη μ' έλους...

Ξερνάει άνοιξε ή πόρτα και ή Τερέζα πρόβαλε μ' ένα κουβά σέ κεφάλι. 'Ηταν ψηλή κι' άδύνατη κι' έγραφε λίγο για νά τόν άφήσει κάτω. 'Η Καρμέλλα σηκώθηκε ν' άναψη τό καντελέρι και ύστερα έκοψε μιά μεγάλη φέτα ψωμι μ' ένα κομμάτι τυρι για νά τά δώσει στήν ύπερήτρια.

'Η Καριτούτσια δέν ήρθε άκόμα ; ειπε ή Καρμέλλα. Μήπως τήν είδες σου ξέω ; Τό παληοκόριτο ποιάς έξερει πού θά τριγυρίζη.

'Η Τερέζα κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της, στάθηκε λίγη ώρα χατέοντας και ύστερα βγήκε άργά έξω.

Κατόπι της βγήκε και ή Καρμέλλα κι' άρχισε νά φωνάζη μέσα σέ σκοτάδι :

'Α! μακοίτρα ! άχ σκόλλα ! τόν έχασες τόν Τσικότο ; φώναζε άγρια ή Καρμέλλα. Νά λοιπόν !... Και μέ κατακαφαλίες και κλισσιές έβγαλε όλη της τή μανία πάνω σέ ματωμένο σαματάκι τού κοριτσιού.

'Ακου μηρη σκόλλα ! οδύλιασε... Άν δέν πάς τώρα στή σιγή νά μου βρής τό γουρούνι. θά σ' άφήσω έξω από τό σπίτι, δίχως ψωμι, νά πεθάνης, βρομοκόρη. Τό ξέρεις καλά ότι σέ περμιάζωσα από λύπη, γέννημα σκόλλας, κι' ένω για τό εύχαριστώ πάς νά μέ καταστρέφης ;

'Η Καριτούτσια πού πονοθύε φοβρά άπό τό έύλο, τράβηξε μέσα σέ σκοτάδι φοβισμένη. Είχε σφαλισέ τό μάτια της για νά μή δει κανένα φάντασμα και δέν φώναζε τό γουρούνι μή τυχήν και τήν άκουγε ό τρολλάος τού χωριού και τήν κυνηγούσε. 'Η άγωνία της ήταν μεγάλη, ή πείνα της, θάρξζε τά σπλάχνα ! Έτσι τρέμοντας άπό τήν πείνα και τό φόβο έλεγε σιγά-σιγά, σάν άπό μέσα της :

Τσικότο, Τσικότο μου, καλό μου γουρούνακι, λυπήσου με !... Άν δέ σ' άπό τήν πείνα, σόνανε ντυσιάζω... θά πεθάνω άπό τήν πείνα.

'Ενα σοφόριμο μέσα σέ χορτάρι τήν έκανε νά μαρμαρώσει άπό τό φόβο της ! Τό έβλεπε σά πόδια χωρίς νά κινάται ούτε μπροστά, ούτε πίσω. 'Εξάφνα ένα γνώριμο γρούλλισμα κι' ένα τρέξιμο δίπλα της τήν έκαναν νά σταματήσει. 'Ηταν ό Τσικότος ! 'Ο Τσικότος, ένα τρανταφυλλί γουρούνακι, μέ άσπρα και μαύρα μπαλάκια. 'Η Καριτούτσια ληρομένησε πειά όλο τό φόβο πού πέρασε. Έπιασε τό γουρούνι μέ τ' άδύνατα χέρια της και άρχισε νά τού μιλάη φιλωώντας τό, ένδ έκνινο γρούλλισμα εύχαριστιέμένο, σάν νά της άπαντούσε σ' όσα τού έλεγε.

Καθώς τραβούσαν προς τό σπίτι, ή Καριτούτσια ειθε τήν Καρμέλλα πού στεκότανε στήν πόρτα κι' άρχισε νά της φωνάζη μέ χαρά :

Τόν βρήκα ! Τόν βρήκα τόν Τσικότο ! 'Η Καρμέλλα εύχαριστήθηκε κι' άνοιξε και τά δύο φύλλα της πόρτας λέγοντας :

Θί σέ σκόνανα καιμοίρα μου, άν δέν τόν εύρισκας !... 'Η μικροίτια και τό ζώο, πεναμοίραυ και οι δύο, τρέσανε άμέσως μέσα σέ σπίτι. 'Η Καρμέλλα ειχε έτοιμάσει τά πίτουρα για τό γουρούνι μέσα σ' ένα κουβά, κι' ό Τσικότος άρχισε νά τά τρώη γρούλλίζοντας, ένδ ή Καριτούτσια παγαμένη, και νησιτική τού έρριχνε κάτω ματιές γεμάτες τήλεα και πόνο μαζύ.

Νά ήμουνα έγω ό Τσικότος—έλεγε άπό μέσα της—και δέν ήθελα τίποτ' άλλο σέόν κόσμο !... 'Η γεροντοκόρη έκανε κάλη τήν προσευχή της και ύστερ' άπό μισή ώρα, σηκώθηκε, άνοιξε τό ντουλάκι, έκοψε μιά φέτα ψωμι, άδειασε λίγα κρύα φασόλια μέσα σ' ένα πιάτο και τά έδωσε στήν Καριτούτσια.

Τά μάτια της μικρούλας άστράφαινε, σ' άδυνατισμένο και λερωμένο πρόσωπό της. Ριζόθηκε πάνω σέ κρύο λαθερό φαγι, κατεβάζοντας μέ λαι-

μαργία τις μικρούλες άμάστιες. 'Ετρωγε μ' ένα μαύρο έύλινο κουτάλι ένδοντας τό πιάτο για νά μή χασθ' ούτε σταλιά άπό τό ζουμι τών φασιολών. Σηκώθηκε κατόπαν, ήπιε λίγο νερό άπ' τόν ίδιο κουβά πού ειχε πει και τό γουρούνι. Εσπλάθθηκε μέσα σέ μιά τρομμένη πάθα, τύλιζε τά πόδια της κι' ένα κουρέλι και κομψόθηκε. Τό κορίτσι αυτό τό ειχε γεννήσει ή Μαρία, μιά ξενοδουλεύτρια, μέ τό νέο μπαλαματάι τού χωριού, ό οποίος ύστερα άπό λίγον καιρό πήγε στρατιώτη.

'Όταν ήρθε σέόν κόσμο ή Καριτούτσια, ή μάνα της μή έδοντας νά τήν άναθρήψη τήν έδωσε στήν Καρμέλλα, τήν άδελφή τού μπαλαματάι. Μά ή Καρμέλλα δέν τόν χώνεσε καθόλου γιατί έρωταζε πολύ της μητέρας της. 'Όταν μεγάλωσε ή Καριτούτσια, ή θεα της, τήν έδανε μ' ένα σκονί άπ' τό πόδι, έδανε στήν άλλη τόν άκρη τόν Τσικότο, μ' έτσι παιδι και ζωο τ' άπόλασε σέο Λειβάδι όπου έτρωγαν και τά δυό, βρόσκοντας σ' άγρια χορτάρια. Είχανε μεταξύ τους μεγάλη φίλια. Μά τό γουρούνι πάντα θραφετότανε και μεγάλωνε, ένδ τό κοριτσιάκι όλο κι' άδυνατίιζε. Κι' όταν ή μηρη δέν ειχε δύναμη νά φθάσέ τό Τσικότο πούτρωζε, σερνότανε πίσω τού θεμένη όπως ήταν μαζύ του κι' έλαγαν φωνάζοντας του :

Στάσου Τσικότο ! 'Όχι τόσο γρήγορα ! Θά σκόμα !... Τώρα πειά δέν τήν έδωσαν μέ τό γουρούνι. Είχε μεγάλωσει άρκετά και ήταν ικανή νά τό φυλάη όταν τό έβρωσε. 'Ετρωσε έξ' άλλοι τή θεία της πού τήν άφησε νησιική, για νά πεινάη και νά προσέχη καλύτερα τό ζώο.

'Αν τό χασθς καιμοίρα μου, της έλεγε ή Καρμέλλα, θά σ' άφήσω νά πεθάνης τή ; πείνας ! Τά βράδια όταν γυρίζανε μέ τόν Τσικότο σέο σπίτι, ή Καριτούτσια έλεγε σέο φίλο της :

Τώρα ή Καρμέλλα θά σου έχει φτιάξει τό πίτουρο κι' άμα φάς και πιής καλά θά μου βάλη κι' έμένα λίγα φασόλια και θά είμαι πολύ εύχαριστιέμένη.

Κ' έτσι ό Τσικότος πάχαινε και μεγάλωνε, ένδ τό κορίτσι όλονα κι' άδυνατίιζε.

'Όταν έπαυσε βροχή οι δυο φίλοι γινόντουσαν μούσιμα. 'Η Καριτούτσια τύλιζε τό κεφάλι της μέ τό κόνινο κουρέλι πού ειχε για φόρεμα, για νά φυλαχθή, κι' έτσι έμενε σχεδόν γυμνή, μονάχα μέ τό πουκαμάκι, βουτώντας μέ τά γυμνά της πόδια μέσα στίς λάσπες και σέ νερό.

Γι' όλογο, Τσικότο, τρέβε νά φάσουςμε σπιτί γιατί μάνας κορού. Άνετε νά σεγανώσουμε στή φωτιά, τού φώναζε.

Φτάνας τό Χριστούγεννα... 'Ο Τσικότο δέν μπορούσε πειά νά τρέξη άπό τό πολύ πάθος. Τότε ή Καριτούτσια άνέβρανε μονάχη σέο βουνό για έύλο, και τού έφρανε άπό κει κανένα χλωρό κλαδί και φροτα. Τό πρού πού έφραγε, τόν άποχαρητόσε μέ λύπη και σά γύριζε τό βράδυ τόν έχαιθε με μέ άγάπη.

'Ενα βράδυ, καθώς γύριζε, ήρθε μαζεμένος γύρω του τόν παππά, τό χασαπί και τό μπακάλι της γαιονιάς νά φωνάζουν και νά χειρονομήν. 'Ενα σουκαλί έβραζε σέο φωτιά και ή υπερήτρια μπακινόβριανε βασική έτοιμάζοντας κασαρόλες και πιστέλες... Τό παιδι δέν καταλόβαινε τίποτ' άπό αυτά.

Σέ μιά στιγμή ειθε τό χασαπί νά πιάνη τόν Τσικότο άπό τό δυό μπροστά του πόδια και νά τήν τραβεί στήν αήλη. Τό ζώο άντιστεκότανε, γρούλλιζε και φώναζε λυπητερά. 'Η μηρη στριψόχθηκε τότε μπροστά σέο τζάκι, καταφοβισμένη.

'Από τή γωνιά της αήη ειθε τό χασαπί νά βγάξη τό μαχαίρι του και νά τό χώνη όλοάκορο σέο λαμό τού φίλου της ! Τό αίμα πεσάχθηκε γύρω μέ όρο. 'Επειτα ειθε νά χρωίξουν τό κεφάλι τού Τσικότου άπό τό σωμα του, νά τού άνοιγουν τήν κοιλιά, νά τόν μαδούν, νά τόν σιζήνουν σέο δυό και νά τρυγίζουν χορστά κάθε κομμάτι γελώντας και εύχόμενοι ό ένας σέόν άλλο για τόν καινούριο χρόνο !... 'Όλοι ήσαν χαρούμενοι. Άπ' τίς γυναικες, άλλη έτριαινε τ' άντερα για τά λουκάνια, άλλη τρυγίιζε τό αίμα κι' άλλη έλυανε τό ζύκι σ' ένα μεγάλο καζάνι. 'Η Καριτούτσια ζύγασε στήν πόρτα τρέμοντας, έτοιμη ν' άρχισθ' τά κλάματα και νά φύγη προς τό βουνό !...

'Εξάφνα όπως τήν ειθε ή Καρμέλλα και θυμήθηκε ότι δέν της ειχε δώσει νά φάει άκόμα. Κ' άπειθή έφημερόνανε Χριστούγεννα έκοψε μιά φέτα ψωμι, τή βούτηξε μέσα σέο τηγανισμένο αίμα και της τήν έδωσε.

Νά ! φάς, της ειπε. Άλλά ή μηρη άν και πείθανε άπό τήν πείνα δέν τήν άγγιξε.

Χαρίς νά πη λέξ' κούνησε θλιβερά τό κεφάλι και γύρασε άλλω τό μάτια της, μή θέλοντας ούτε ν' άνακρούση τό ψωμι έκνινο που ήταν βουτηγμένο μέσο σέο αίμα τού φίλου της, τού μοναδικού φίλου της ζωής της...

Ματθιάδη Σεραό

—Τσικότο !... Τσικότο μου !...

